

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

Direktna neodgodivost napada

Christos Tsakalos

Christos Tsakalos
Direktna neodgodivost napada
2014.

S engleskog prevela Erika Preden. Naslov originala: „The direct
urgency of attack”, interarma.info

anarhisticka-biblioteka.net

2014.

na pištolju. Anarhistička svijest i želja za direktnom neodgodivošću napada je sve što nam treba.

FAI i ZVČ, zajedno sa svim anarhistima od prakse, napadaju mir mnogih i kreiraju mogućnosti za realizaciju slobodnog i anarhističkog života.

„Ako dođeš na ovaj svijet samo da bi brojio dane i onda umro, nemaš se čega plašiti. Miran čovjek se neće nikada ozlijediti. No, ružnoću ovog svijeta izgradili su mirni ljudi. Zato jer mirni ljudi svojom apatijom potpomažu ružnoći da postane još gora.”

STVARAMO 10, 100, 1000 ĆELIJA FAI-IRF

DUG ŽIVOT CRNOJ INTERNACIONALI ANARHISTA OD PRAKSE

NIŠTA MANJE OD SVEGA

Tsakalos Christos

član Zavjere Vatrene Ćelije – FAI/IRF

Zatvor Koridallos, septembar 2013.

*Adresa: DIKASTIKI FILAKI A' PTERIGA – KORIDALLOS – T.K.
18110 – ATHENS – GREECE*

Samo kroz neslaganje i dijalektiku između drugova dostiže se evolucija pojedinca i izoštravanje intenziteta života.

Mi i drugovi koji sudjeluju u FAI-IRF projektu dolazimo iz različitih zemalja, ali isto tako pripadamo i različitim anarhističkim tenzijama. Među nama ima anarho-nihilista, kaotičara, anti-socijalnih, anti-civilizacijskih anarhista, antispecista, koji otkrivaju naš afinitet kroz akcije. Zato jer, kao što je već napisano, „riječi nas često razdvajaju, ali uz naše se akcije ponovno susrećemo”. FAI nema ideoloških etiketa, ne podnosi dogme, nego priznaje svoju različitost i tenzije, i promiče neprekidni anarhistički ustanak.

Tekst kao „Neodgodivost napada”, kojeg je napisao drug Nicola Gai, nam nudi teren za razgovor i bolje upoznavanje. Zato je važno da se taj dijalog nastavi tekstovima, pismima zatvorenika i izjavama direktnih akcija.

FAI svakodnevno raste sve snažnija, nova anarhija se širi mjestima gdje je sve do jučer Crna Internacionala bila samo glas. Australija, Rusija, Bjelorusija, Brazil, Ekvador, Peru, Finska, Bolivija dodane su zemljama koje je FAI već „zarazila”, kao što su Italija, Indonezija, Grčka, Ujedinjeno Kraljevstvo, Čile, Meksiko, Španjolska...

Sada opklada raste još jača. Direktna akcija anarhista od prakse ubija sustezanje i kukavičluk tradicionalnih anarhista koji se plaše rizika, zato jer ne žele izgubiti svoje iluzije o vječitom trenutku masovne pobune.

Zbog toga kada FAI i ZVC stavljaju u praksu anarhističku akciju sada i ovdje, svi odani anarhističkom pokretu reagiraju strahom, brane se i kleveću kada dođe do akcije koja nadilazi njihovu pseudo-anarhističku retoriku.

Mi smo gotovi s izlikama kukavica.

Laži o zrelih objektivnim uvjetima, iščekivanja društvenog osvešćenja i alibi malih simboličnih akcija, kako bi svi mogli koristiti ta sredstva borbe, postaju previše dosadna.

Mi sami stvaramo naše vlastite uvjete, mi ne čekamo da bi prešli u napad i sukobili se s autoritetom, i zasigurno nije potreban ekspert u nasilju za izradu zapaljive naprave ili da bi se povukao okidač

Sadržaj

I. Proizvođači čuda društvenog spasa	6
II. Napasti, napasti, napasti	8
III. Tužna laž o posrednoj društvenoj borbi	10
IV. FAI-IRF Mreža ćelija	13

IV. FAI-IRF Mreža ćelija

[Neformalna Anarhistička Federacija — Međunarodni Revolucionarni Front]

Prijedlog FAI-IRF zadovoljava našu želju i pretvara direktnu neodgodivost napada u praktično iskustvo sada i ovdje.

FAI-IRF ne slijedi sat društvenih borbi. Kazaljke njenog vlastitog sata zaustavljene su na sada i ovdje.

Kroz praktičnu teoriju svih nas, anarho-nihilista, anti-civilizacijskih anarhista, kaotičara, mi stvaramo našu vlastitu međunarodnu mrežu zavjere i direktne akcije, i napadamo prvi.

Stvaramo male fleksibilne ćelije, rasprostranjene prozirnim društvenim zatvorom metropola, napadajući koordinirano i iznenada. Na taj način FAI i ZVC tkaju svoju vlastitu mrežu, kojoj je cilj otrovati funkcioniranje sistema. Ne postoje protokoli ni statuti, tako da svatko može sudjelovati u avanturi nove anarhističke urbane gerile. Svaki pojedinac se može ujediniti s najbližim drugovima i stvoriti ćeliju FAI, kako bi sudjelovao u međunarodnoj pobuni Crne Internacionalne Anarhista od Prakse.

Na taj se način stvaraju ćelije koje, bez da se međusobno poznaju, razvijaju odnose afiniteta i promiču direktnu akciju, protudruštvenu sklonost i međunarodnu solidarnost. To su tri ključna pojma koja sačinjavaju FAI. Što ne znači da je FAI-IRF centralizirana organizacija, koja apsorbira svaku različitost u ime uniformiranosti. Naprotiv, ćelije FAI otkrivaju svoja slaganja i svoja produktivna neslaganja kroz svoje akcije. Na taj način, kroz različite izjave, započinje značajan dijalog, kojem nije cilj otkriti jednu i jedinu istinu, već promicati evoluciju praktične teorije.

skim uvjetima, u kojima žive potlačeni, a ne na nekoj srodnosti u shvaćanju, izborima, vrijednostima i praksi. To znači da je društveni poredak više prisilno pravilo moći nego svjesna zajednica ljudi.

Mi ne tražimo saveznike među prisilama, nego u izborima pojedinaca.

Ne zadovoljavaju nas trenutna „partnerstva” s onima koje može jednog dana susresti na ulicama ili iza barikada zato jer su im plaće snižene ili jer su dobili otkaz, a da nisu ni posumnjali ili zaniijekali etiku posla na jedan jedini trenutak. Ukratko, kamenje koje bacaju mase da bi postigle pravo na rad, dobru plaću i zajamčenu penziju, nije isto kao naše. Mi odbijamo posao i čitav svijet vlasnika.

Zato ne tražimo one koje žele vratiti pogodnosti radničkih prava, izgubljene socijalne države, nego one koji su željni izgubiti sve da bi vratili vlastite živote iz ničega. Osim toga, među prvima ćeš naići na najveće izdajnike, koji ćete prvi ostaviti, prodati ili čak okrenuti se protiv tebe, dok će stajati pred zamkom obećanja koje će ih financijski izbaviti.

No, među posljednjima, naprotiv, otkrit ćeš neke od najiskrenijih i bliskih prijatelja i drugova.

Što ne znači da ostajemo neutralni u ime neke ideološke vrline dok je posredna društvena borba u toku. Mi koristimo priliku da napadnemo ponovno i ponovno. Ali mi se ne gubimo u masi radnika i narodnih plenuma kako bi uvjerali ili bi nas uvjerali.

Mi iscertavamo mapu grada i prenosimo rat gdje god želimo. Dok su panduri zauzeti uličnim borbama u centru grada, neki od nas ne trebaju biti tamo da bi doprinijeli bacanju još jednog molotova. Koristimo priliku vojnog odsustva pandura iz drugih dijelova grada da bi napali policijske stanice, banke, luksuzne dućane, prenoseći svuda kaos anarhističkog ustanka.

Mi volimo stavljati naš život na kocku, daleko od obrambenih borbi.

Doprinos člana grčke anarhističke grupe Zavjera Vatrenih Čelija, Christosa Tsakalosa¹, časopisu „Nihilistic March” i blogu kontra-informacije Parabellum.

Nastavak diskusije započete s talijanskim drugom Nicolom Gaiom²

¹ Zavjera Vatrenih Čelija (Conspiracy Cells of Fire) je grčka anarhistička grupa urbane gerile, čiji su članovi (Nikolopoulos Giorgos, Nikolopoulos Mixalis, Tsakalos Xristos, Tsakalos Gerasimos, Oikonomidou Olga, Bolano Damianos, Argyrou Panagiotis, Polydoros Giorgos, Mavropoulos Theofilos, Xatzimixelakis Xaris) uhapšeni, pritvoreni i pod sudskim proces, optuženi za 250 eksplozivnih napada, na banke, koncesionare vozila, trgovačke centre, vladine institucije, ambasade, policijske stanice, stranačke urede, stanove političara, sudaca, kriminologa i novinara, privatne zaštitarske firme, poduzeća koja grade zatvore itd. [nap.prev.]

² Nicola Gai, član talijanskog anarhističkog Nuklesua Olga (Oikonomidou, zatvorena pripadnica ZVC), osuđen je krajem 2013. na 9 godina zatvora zbog ranjavanja izvršnog direktora talijanskog poduzeća Ansaldo Nucleare, Roberta Adinolfija. Njegov tekst „Neodgodivost napada” i izjava pred sudom o preuzimanju odgovornosti za navedeni napad objavljeni su na Anarhističkoj Biblioteci [nap.prev.]

I. Proizvođači čuda društvenog spasa

Živimo u sumornom, previdljivom i mehaničkom dobu. Živimo u diktaturi brojeva financijske krize, statistika nezaposlenih, tržišnih analiza dionica i sveopćeg društvenog straha.

Istovremeno čovjekoljubivi trgovci „progresivnih” ideologija traže nove klijente. Lutajući proizvođači čuda reklamiraju svoje ideološke proizvode i obećavaju društveni melem. Alternativni izvori energije, „zeleni” rast industrije, pravedno oporezivanje, poštivanje radničkih prava, zdravstveno osiguranje, socijalna država...

Sve je to popraćeno raznim „anarhističkim” šarlatanima koji reklamiraju više slobodarskih obmana za nadolazeću utopiju. Socijalna pravda, samoupravljanje sredstvima za proizvodnju, direktna demokracija, radnički savjeti...

Ali čak i „anarhistički” melemi za društveno spasenje, unatoč obećanjima o oslobođenju naših života, jednostavno reprogramiraju društveni aparat koristeći samo nešto slobodarskiji priručnik. Mačka, čak obojana u crno i crveno, ostaje uvijek mačka.

Ali, zašto u anarhističkim sredinama postoji potreba da se netko predstavi kao iscjelitelj društvenog sifilisa? Anarhija nije društveni analgetik, ona je otrov. Ona niti ublažava bol niti nas uljuljkuje budućim obećanjima o „pravednom” društvu. Naprotiv, ona truje misao i djelo, s ciljem da uništi postojeće i kreira neistražene strasti i tenzije, koje nemaju nikakve veze sa starim svijetom.

Na žalost, u današnja vremena nas uče da vrednujemo život kao običan predmet. Mi više ne živimo naš život, mi ga kupujemo u malenim dozama. Kupujemo predmete da bi bili sretni, kupujemo ide-

ćen, u svakom bačenom molotovu vidim dah ustanka unutar zatvora metropole. Uostalom, svima nama je prvo ustaničko iskustvo bilo upravo u takvim uličnim borbama, među suzavcima, požarima i policijskim potjerama.

Međutim, iskoristiti takve miroljubive javne prosvjede kao šansu za sabotaže i napade je jedna stvar, dok je smatrati ove konflikte šansi kao prihvatljiv limit i jedinu mogućnost „društvenog ustanka” nešto sasvim drugo.

Nitko i ništa ne može ograničiti naše želje i djela napada u ime nečega što je društveno prihvatljivo.

Društvo koje se ne plaši etike ropstva, diktature novca, hladnoće tehnologije, uništenja prirode, ali se zato plaši činjenice da neki pandur ili vladin službenik može pasti pod pucnjem Kalašnjikova anarhističkih urbanih gerilaca, za nas je nevrjedno, za nas je neprijatelj.

Mislim da bih se sada trebao stoga osvrnuti na klasne odnose i posredne borbe. Na žalost, mnogi drugovi ustanički [insurekcionistički, nap.prev.] anarhisti još nose nasljeđe tradicionalnih anarhista. Čitamo o „potrebi povezivanja sa društvom” u brojnim anarhističkim tekstovima. U navedenoj rečenici skriva se kompleks osjećaja krivnje zbog svoje različitosti. Zašto bi se trebali povezati sa društvom? Mi smo dio društva otkad smo se rodili i otkad smo naučili njegova pravila. Ali sada, kao anarhisti, mi ga odbijamo i borimo se protiv njega, zato jer jedino što nam može ponuditi je kompromis, ugnjetavanje i dosadu. Zašto bi se onda trebali vratiti u utrobu i povezati se sa svime što smo već odbili? Pojam povezivanja sa dijelovima društva koji se „bore”, kao preduvjet za promicanje subverzije i ustanka, sličan je željama komunističkih partija, koje vode mase u društvenu revoluciju. Mi ne vjerujemo u avangarde niti ćemo čekati tromu masu da nauči slobodno disati.

Kao što je R.Novatore napisao, „Ti čekaš revoluciju! Neka bude! Moja je već davno započela!”

Osim toga, ako želimo govoriti o klasnoj borbi moramo priznati da se povezanost radničke klase temelji samo na prisilnim ekonom-

III. Tužna laž o posrednoj društvenoj borbi

Naravno, dobro znamo da je u povijesti samo manjina pojedina bila spremna da živi i umre za ono u što vjeruje. No, to ne umanjuje ni vrijednost ni užitak borbe.

Osim toga, beskrajne tlapnje o pripremi širokih masa, kao preduvjet za napad na autoritet, mogu samo dovesti do odgode.

Za nas je anarhija nadasve osobni izbor, iz čega proizlazi izoštravanje borbe za kolektivnu pobunu. To je izbor kojeg ćemo iskusiti sada i ovdje, koristeći svom snagom i smjelošću sva sredstva za napad koja su nam na raspolaganju.

S druge strane, „civilni” anarhisti očajnički traže osviještenu radničku klasu, koja će se pretvoriti u avangardu „društvene revolucije”, uz puku prijateljsku gestu. Na taj se način veterani teorije sakrivaju iza vječnog odgađanja, čekajući zrele objektivne uvjete. Dok istovremeno izriču žestoke kritike i bijesno napadaju svakog druga koji prijeđe liniju onoga što je društveno prihvatljivo, po logici mjere i osrednjosti. Na primjer, svi „socijalni” anarhisti spremni su prihvatiti male simbolične napade, pošto ih pokriva sudjelovanje mnogih (zato jer ako nešto krene po zlu svatko može misliti da neće upravo njega uhvatiti), pošto ne postoje ozbiljne pravne posljedice (zatvor terorizira navodne sutrašnje uništavatelje postojećeg) i, naravno, pošto ne žele uplašiti ljude (ne trebaš biti izborni kandidat da bi bio političar).

Na taj je način stvorena sigurna rutina „anarhističke militantnosti”, koja se troši u malim dozama sudjelujući u besmislenim uličnim borbama, katkad, tokom javnih prosvjeda. Ne želim biti krivo shva-

ale da bi vjerovali, kupujemo odnose da bi komunicirali, kupujemo vrijeme da bi uživali.

Svi melemi koji predlažu nebuloznu buduću revoluciju ne govore ništa o uništenju civilizacije Moći. U svojoj nešto više „anarhističkoj” verziji zadovoljno predlažu uništenje nekih materijalnih infrastrukture (zatvora, ministarstava itd.) staroga svijeta. Što znači, u par riječi, da će ostatak ratnog plijena biti spašen. Tehnologija, posao, civilizacija, moć većine, sve će to proganjati novu utopiju naše egzistencije.

Ali za nas, novu anarhističku urbanu gerilu, ne radi se samo o uništenju zgrade ili osobe, već o uništenju svih društvenih odnosa. Za nas politički prijedlozi društvenih pokreta koji žele samo jedan pravedniji, ravnopravniji, ali isto tako predvidljiv i tmuran svijet, nisu dovoljni.

Mi ne želimo biti ponovno robovi mogućeg, brojeva i analiza. Zato ne tražimo već gotove revolucionarne programe i odgovore na sve. Kakvu bi vrijednost mogao imati život kad bi nestalo pitanja?

Uzastopno čitamo analize, prijedloge, programe, čak i u anarhističkim tekstovima, pune definicija, kompliciranih pojmova i beskrajnih bibliografija, koji pokušavaju objasniti svoje utopije, nude rješenja, uvjeravaju u svoju valjanost. Serviraju nam ustajali marksizam i vježbe intelektualne snage. Previše riječi su napisali da bi dokazali svoje znanje. Neki dobro poznaju igre riječima i dive se sami sebi...

No, na koncu, najzanimljivije pitanje ostaje kako ćemo danas napasti i kako ćemo živjeti sada na opasniji i slobodniji način.

II. Napasti, napasti, napasti

Zato želim nastaviti diskusiju, započetu s drugom Nicolom Gaiom iz zatvora u Italiji, o direktnoj neodgodivosti napada.

Dakle, govoreći o neprekidnom anarhističkom napadu, smatramo da je svjesnost početna točka. No, budući da se prečesto, kao izlika za obustavu napada, krađu najljepše riječi, potrebno je definirati što mi podrazumijevamo pod riječima anarhistička svjesnost.

Za nas svjesnost nisu uzastopne analize, prikazi prašnjavog povijesnog znanja, akademske skupštine s političkim govorima, beskrajni monolozi i glupa ekonomska istaživanja. Nisu nam potrebni ni pompozni govori ni izražajni ornamenti da bi uvjerali publiku ili osnažili mit o romantičnom, sanjarskom i svjesnom „revolucionaru” koji žrtvuje svoj život za spas drugih. Ne briga nas masivnost ili prihvaćanje.

Svjesnost započinje jednom običnom mišlju, direktnim razmatranjem, pojedinačnom pobunom.

Svjesnost je način na koji poimamo nas same i našu jedinstvenost, način na koji gradimo odnose i komuniciramo međusobno, način na koji živimo naše živote, ne kao predodređenu i predvidljivu situaciju nego kao niz konflikata iz kojih otkrivamo nove vrijednosti, iskustava i emocije... Anarhistička svijest je način na koji se smijemo, zaljubljujemo, uživamo u nama samima, na koji sanjamo...

Te se stvari ne mogu pronaći samo u knjigama i u političkim govorima, koji žele sve analizirati. Uostalom, u ratu smo, a ne na konferenciji o ekonomiji ili na literarnom natjecanju.

U situaciji kada se naoružana osoba sukobi s moći, ona pretvara svoje riječi u značajna djela, a ne onaj koji govori predivnim riječima.

Zato je naš napad rezultat naše svijesti i naših želja, da pobjegnemo pravilima i kompromisima društvenog aparata, i da ga uništimo.

Napad na sistem, eksplozije, pljačke, egzekucije, sabotaze, požari, nisu samo sredstva nevidljive borbe, već sama borba, naš vlastiti način slobodnog života ovdje i sada. Ne radi se o oružanom fetišu sredstava, nego o drugačijem pristupu „različitosti” borbe, koja udara na teoretske kočnice i ukida stručnjake nasilja.

Anarhistička pljačka banke ili egzekucija pandura nije spektakularna slika kao što nam mediji predstavljaju, kao u nekoj detektivskoj priči. To je jedna čitava procedura između drugova koji razmišljaju, pričaju, predlažu, odlučuju, planiraju i pretvaraju svoje riječi u djelo. To je živa situacija u kojoj se testiraju odnosi, snaga i emocije...

To je želja u pokretu. To je izlaganje riziku, uostalom ne postoji život bez rizika. Svi radni sati akademskih razgovora nisu usporedivi s jednim jedinim trenutkom direktne akcije.

Anarhija susreće svoj život u iskustvu, u trenutku kada se pojedinac naoruža, navuče kapuljaču i zaustavi jednom zauvijek programirani sat svojeg života.